

Pisma uredništvu

TOVARIŠ UREDNIK!

O najbolj žgočem problemu Zelene jame ste v našem občinskem glasilu pisali točno petkrat. Gre za parkiranje tovornjakov – in v zadnjem času tudi osebnih avtomobilov – na „zelenici“ v križišču Zvezne in Kavčičeve ulice.

Tokrat – zagotavljam POSLEDNJIČ – javno vprašujem skupščinski oddelek za komunalne zadeve, postajo milice Moste, mestno cestno in sanitarno inšpekcijo ter poslovalnico Transportkomerca v Kavčičevi ulici. Lani smo o tem z uradnim dopisom obvestili vse omenjene, toda popolnoma v neskladju s splošno, upravno, moralno in politično prakso – nihče ni odgovoril.

(Op. p.: Vsi dopisi so imeli žig krajevne organizacije Socialistične zveze Zelena jama in podpis predsednika; kopije hranimo!)

Na stotine kilogramov blata, zemlje in odpadkov so tovornjaki s prikolicami zrinili na pločnike, nad petdeset prijav je bilo zaradi umazanije, divje parkirišče je natanko nasproti naše mesnice, tudi postajo milice smo obvestili o jutranjem hrupu pri vžiganju strojev, vozniki opravljajo potrebo za bližnjimi okrasnimi grmički celo sredi dneva itd. – pa kaj bi našteval...

Posebno vprašanje zastavljam predsedniku občinske skupščine: Kaj je z zazidalnim oz. ureditvenim načrtom za kvadrat med Zvezno, Šmartinsko, Pokopališko in Kavčičevo ulico?

Ne bom več poslušal pri- tožb občanov. Terjam svojo ustavno pravico javnega odgovora vseh vprašanih, in sicer takoj v naslednji številki Naše skupnosti. V nasprotnem primeru sem pri- moran odstopiti s svojih dolžnosti v krajevni organi- zaciji SZDL Zelena jama in v občinskem vodstvu.

Hvala za odmerjen pro- stor v vašem mesečniku!

JANEZ GRČAR,
Zvezna ul. 21

Oddelek za komunalne in gradbene zadeve občinske skupščine Ljubljana Moste-Polje je poslal uredništvu naslednje po- jasnilo:

Po zazidalnem načrtu je pro- stor med Zvezno, Šmartinsko, Pokopališko in Kavčičevo ulico predviden za zelene površine in morda za objekt družbene pre- hane.

Kar se tiče parkiranja, smo poslovno združenje cestnega prometa Transportkomerc Ljubljana napotili na LUZ zaradi izdelave lokacijske dokumentacije za parkirišče na površini ok. 100 x 50 m ob Zvezni ulici. Tako bi bil rešen že večletni pro- blem uničevanja zelenih površin in urejen režim parkiranja; to je tudi v interesu krajevne skup- nosti, ki se z ureditvijo parki- rišča strinja.

Združenje Transportkomerc je z vlogo št. 109/LJ z dne 9. 4. 1973 naročilo izdelavo loka- cijske dokumentacije. Takoj po izdaji pozitivne lokacijske doku- mentacije se bodo pristojni lotili ureditve parkirišča.

V. D. NAČELNIKA
ODDELKA ZA KOMUNALNE IN
GRADBENE ZADEVE
inž. Jordan Stavanovič

ODGOVOR TRANSPORT-
KOMERCA

Prejeli smo vaše pismo, v kate- rimo nam prilagate pismo pre- sednika krajevne skupnosti Jane-

za Grčarja. Dajemo naslednji od- govor:

Res je, da parkiramo na tem mestu že 6 let in sicer tam, kjer je bila prej Agrotehnika in z nji- hovim dovoljenjem. Res je tudi, da kamioni tja ob dežju nanašajo blato.

Ze štiri leta pa tudi prosimo, da bi dobili prostor, kjer bi lahko vsaj začasno parkirali, do- kler ne bodo urejena parkirišča v industrijski coni, kot je predvi- deno v urbanističnem načrtu.

V začetku letošnjega maja se je stvar vendarle premaknila. Na občinski skupščini so nam rekli, naj vložimo na LUZ Ljubljana prošnjo za odobritev ureditve za- časnega parkirišča na tem me- stu, s tem da ga na svoje stroške asfaltiramo in za primerno od- škodnino uredimo ter da ga imamo potem pravico rabiti ok. 5 let, ko bo urejena industrijska cona. Dne, 9. aprila, smo zato vložili na LUZ primerno vlogo in sedaj čakamo na odobritev. Te- daj bomo prostor takoj uredili.

Odgovorni organi na občini dobro vedo, kolikokrat smo že prosili, da bi bil ta problem re-šen, na žalost se ni nič premak- nilo vse do začetka letošnjega aprila. Zvezno in Kavčičevo uli- co smo že večkrat prali in tako bomo naredili tudi tedaj, ko bomo z deli gotovi, saj tudi nam ni do onesnaževanja okolisa.

O tem, da šoferji hodijo na potrebo tam, kjer ne bi smeli, ne vemo ničesar. Sicer pa imajo za to prostore poleg naše pisarne. Vemo pa, da sta blizu bife in go- stilna, kjer se šoferji po navadi zadržujejo in tam so tudi sanita-rije. Ne izključujemo sicer kako- gosa meznika, a to se lahko pri- meri tudi komu drugemu.

Moramo pa poudariti, da imamo širom po Jugoslaviji 23 poslovalnic, pa nimamo nikjer toliko problemov s parkiranjem kot v Ljubljani. Ze pred štiri leti, ko so uredili Kavčičevo ulico, smo predlagali, naj nam omogočijo parkiranje na njej, s tem da bi jo razširili in smo bili za to pripravljeni dati tudi sred- stva. Na žalost tedaj s svojim predlogom nismo uspeli.

Kot je nam vsem znano, so kamioni družbena lastnina in jih vozniki uporabljajo v interesu vse naše skupnosti. Zato so tudi

potrebni prostornosti, ne pa pre- ganjanja – kar se je do sedaj go- dillo, ko so parkirali vozila. Mi smo s svoje strani napravili vse potrebne in možne korake, a na žalost se vse do letos ni nič pre- maknilo.

Se enkrat poudarjamo: kakor hitro dobimo odobritev, bomo takoj začeli z deli za ureditev tega problema. Vsekakor bo tako za vse boje in tudi celoten okoliš bo lepši.

V upanju, da smo vam odgo- vorili, vas tovariško pozdrav- ljamo. Direktor filiale ŠTEFAN HAJDIČ

IN SE MNENEJE POSTAJE MI-
LICE MOSTE

Parkiranje na njivski površini med Pokopališko, Kavčičevo in Zvezno ulico v Zelenu jami je res- nično problem, kot ga ugotavlja Janez Grčar.

Tako stanje je bilo uzpostav- ljeno tedaj, ko je občinska skup- ščina Ljubljana Moste-Polje iz- dala podjetje Transportkomerc v Kavčičevi ulici dovoljenje za od- prtje poslovalnice. Prvotno so tovorna motorna vozila, katerih vozniki so prihajali v svojo go- stovalnico, parkirali na območju Kavčičeve in Rožičeve ulice. To pa je bistveno motilo druge ude- ležence v cestnem prometu – predvsem na Kavčičevi ulici, ko je bila uvedena proga mestnega avtobusnega prometa. Zato je bila v tem predelu Zelene jame dopolnjena prometna signal- zacija, ki je tako parkiranje pre- povedovala. Od tedaj so se posa- mezni vozniki zatekali z vozili na druge ulice tega območja, ki pa niso grajene za tolikšne obre- menitve. Zato jim je bilo prepo- vedano parkiranje tudi na teh krajih. V krajini sil so začeli – potem ko so podrl barako Agro- tehniko uporabljati ta prostor kot parkirišče in pri tem niso upoštevali niti prometnega režima niti obstoječih zelenic okoli tega prostora. Ugotavljamo, da je danes, na teh površinah nastala dokajšnja škoda, v zimskih in deževnih letnih dnevih pa je pro- met prav zaradi vse večjega na- nosa blata na cestišča že kar ogrožen.

Tukajšnja postaja milice si je vse od pojave tega problema pri- zadevala uzpostaviti vsaj zado-

voljivo stanje. Vendar ni uspela. Lani in letos smo prav na tem kraju obravnavali številne vozni- ke tovornjakov, ki so tam parki- rali, menjavali olje, oblatili cesti- šče in z vžganimi stroji ponoči povzročali dokajšen hrup. Ob upoštevanju, da so za take kršit- ve možni izreki denarne kazni takoj na mestu le v znesku 20,00 dinarjev, smo ta predpis uporabl- jali proti vsem kršilcem, ki smo jih dobili na kraju samem. Več voznikov pa se je celo plačilo take kazni upiralo s pojasnili, da jim tam dovoljuje parkiranje prav podjetje Transportkomerc oziroma predstavnik te posloval- nice. Take voznike smo prijavi- ljali sodnikom za prekrške. Dru- ga kategorija voznikov, ki pa je zapustila vozila na tem parki- rišču in nam ni bila dosegljiva, je takemu kaznovanju tako rekoč ušla. Največ vozil je namreč iz sosednih republik. Po registrski številki že ugotovimo lastnika, zelo težko pa je nato npr. v Ma- kedoniji ali Črni gori pri podjet- jih ugotovljati tudi podatke o vozniku, ki je napravil prekršek nekega dne v neki ulici v Zelenu jami. Prošnje po pravni pomoči v teh krajih so bile pri pristojnih organih v največ primerih zam- an. Tako poslovanje pa je zve- zano z dokajšnjimi finančnimi sredstvi – ob upoštevanju dej- stva, da je kršitelj lahko kazno- van za prekršek le z 20,00 dinar- ji.

Pomočnik
komandirja postaje
AVGUST KURNIK

KAKO NAJ PRIDE DELAVEC
DO STANOVANJA?

Spoštovani tovariš urednik!
Berem Našo skupnost in že dalj časa ugotavljam, da je res- nično izvirno glasilo, ki obvešča občane naše občine o naj- pomembnejših vprašanjih, ki jih neposredno zadevajo.

V zadnji številki sem se ustavi- l pri osrednjem prispevku, ki go- vori o osnutku srednjeročnega programa stanovanjske graditve v naši občini. Ne morem mimo tega, da ne bi sprožil reševanja stanovanjskih problemov de- cev, ki so zaposleni pri zasebnih delodajalcih. Teh delavcev je v naši občini nad 500 (v Ljubljani pa nad 4.500).

S kolektivno pogodbo o de- lovnih razmerjih med delavci in zasebnimi delodajalci na področ- ju obrti in gostinstva v SR Slo- veniji, ki je stopila v veljavo mar- ca 1972, so tem delavcem v naj- večji možni meri zagotovljene pravice iz delovnih razmerij tako, kot delavcem v delovnih organizacijah družbenega sektorja.

Toda njihovi stanovanjski pro- blemi so še povsem odprti. Šam zakon o programiranju in finan- ciranju graditve stanovanj (Ur. l. SRS, št. 5-11/72 z dne 9. 2. 1972 kakor tudi na tej osnovi sprejeti odloki mestne skupščine Ljubljana pa celo postavlja del- lavce, ki so zaposleni pri zaseb- nih delodajalcih – kar zadeva reševanje stanovanjskih pro- blemov – v primerjavi z delavci v družbenem delu, upokojenci in nezaposleni uvažalci invalidskih pravic v neenakopraven položaj.

Sredstva, ki jih delovne orga- nizacije v Ljubljani izločajo v višini 6 % od bruto osebnih do- hodkov za stanovanjsko gra- ditev, rekonstrukcijo in dru- žbeno pomoč v stanovanjskem gospodarstvu, se namreč delijo na tri dele, in sicer:

– 45 % teh sredstev ostane delovnim organizacijam, ki z njimi samostojno razpolagajo in tako tudi rešujejo stanovanjske probleme svojih delavcev,

– 25 % združujejo delovne organizacije pri poslovnih banki za kreditiranje stanovanjske gra- ditive tako, da imajo možnost delno izkoniščati tudi ta sred- stva;

– 30 % sredstev pa prispevajo v solidarnostni stanovanjski sklad.

Medtem pa se sredstva, ki jih zasebni delodajalci prav tako iz- ločajo v višini 6 % od bruto osebnih dohodkov pri njih za- zaposlenih delavcev, zbirajo v ce- loti v solidarnostnem stanovanj- skem skladu za območje stano- vanjskih občin.

Tudi pogoji za pridobitev na- jemnega stanovanja, ki jih do- loča odlog o delni nadomestitvi stanarine in drugi družbeni po- moči v stanovanjskem gospodar- stvu, so tako poostreni, da velika večina teh delavcev na ta način ne bo mogla rešiti svojega stano- vanjskega problema.

RADE MILOŠEVIČ

IZ ŽABJE PERSPEKTIVE

Zakonski stan je treba reformirati

Zadnjič sem bil duševno popolnoma strti! Ubit je bil moj lastni jaz, ki sem ga gradil več kot štiri desetletja. Uničena sta bila moj ponos in moja avtoriteta.

Le kaj se človeku lahko zgodi še več kot to, da mu ubijes no- tranjost? Mene in mojega jaza ni več. Tisto, kar hodi okrog, to nisem več jaz, temveč le še moja senca, ki ne najde pokoja.

In veste, kdo mi je to storil? Moja žena! Da, prav ona, ki že poltretje desetletje nosi moje ime, deli z menoj posteljo in vse drugo.

Zgodilo pa se je takole: Pozno zvečer smo se znašli sredi zavzete razprave o tegobah in radostih zakonskega stanu. Hoteli smo dognati resnico, za- kaj je zakon tista kletka, v ka- tero vsak samski moški nestrpno rine, vsi oženjeni pa obupno lo- mijo mrežo, da bi všli iz nje. Kljub poglobljeni razpravi – za kar so bile potrebne tri runde polnih kozarcev, problemu ni- smo prišli do dna; ali pa so imeli kozarci preplitva dna.

Stari Jernač, ki je srečno pokopal že tri žene, nam je razla- gal, kako ima vsaka žena hudiča za vratom in je vsa zakonska sre- ča odvisna od tega, kako ji na prvo poročno noč tega hudiča zbiješ z vratu. Dal je tudi praktični nasvet.

„Da, da, hudiča, ki ga ima za vratom, ji moraš zbiti. To res ni najbolj primerno, ker je boleče za oba, za moža in ženo. Znano je, da je hudič neviden in ko ga torej usekaš, udarec zadene ženo v hrbet, tebe pa zaboli roka. A se ne da pomagati: vsako zdravljenje, vsaka operacija je boleča. Boleča, a potrebna. Verjemite mi, pri treh ženah sem dobil bogate izkušnje, da se to izplača. Vse življenje ti potem zbolje iz roke in nikoli ne zakasa nazaj.“

„To je najbrž že v redu,“ sem mu priznal, „a brez vzroka tega hudiča ne moreš – kako bi rekel... presekat.“

„Ej, vi mlečnozobci, to je po- polnoma preprosto. Povedal vam bom, kako sem to napravil... Ko sva šla z ženo prvokrat v za- konsko posteljo, sem se slekel in hlače vrnil na tla. Ko jih je ho- tela pobrati, sem hudiča usekal – z izgovorom, da mora moje stvari pustiti pri miru.“

„To je že res! Kaj pa, če bi jih ne hotela pobrati?“

„Zelo preprosto! Spet usekaš, ker ne pospravi za tabo.“

Jernač se je blaženo na- smehnil, srknil požirek in po- meknil. „Vidite, tako je treba!“

ma brez ponosa. Žene delajo z njimi kot s kunjami. Pri meni, tovariši, ni tega. Moja beseda je zakon!“

Vrata so se na stežaj odprla. Med vrati je – nema kot duh – stala Cenetova žena, neznanca v svoji jezi. Vsa gostilna je ob- nemela. Bila je tišina, da bi bilo slišati šivanko, če bi padla na tla. Cene je vstal in se brez besed iz- muznil mimo žene v vežo. Tresk! so se zaprla vrata.

Še trenutek je vladała tišina, potem pa se je razlegel smeh. Priznati moram, da ta smeh ni bil najbolj iskren. V njem je bilo čutili bojazen in nervozo. Po- govor je tekel prisiljeno, nepove- zano. Vsak je nekaj mencial in iskal priložnost, da bi jo odkuril. Vedno, kadar so se odprla vrata, smo se zdrznili, se zastrmeli vanje, pa se vidno oddahnil, ko smo prepoznali prisleka.

Cene je bil skeptičen: „Ze verjamem, da je bilo tako v prejšnjih časih. Imeli ste srečo, da ste se ženili v preteklosti in polpreteklosti. Ali veste, kako bi to bilo videti danes? ... Kar predstavljam si mojo Mico, Hudiča bi že usekal, in to zato, ker ne bi pobral mojih hlač. A samo enkrat. Potem bi me od- nesli za mesec dni na kirur- gijo...“

„Verjamem, ker sedanji moški niste več moški, ampak se že de- setletja približujete ženskam. Zadnji dokaz, kako se je moški rod pomehkužil, so dolgi lasje. Še nekaj let, pa ne bo več raz- like. In to ne samo po notranjosti, temveč tudi po notranosti. Hudi časi bodo to in srečen sem, da jih ne bom dočakal.“

Tako smo drobili, čenčali in modrovali, vmes malo pili... Kako lepo je živeti.

Toda čas je pokvarjen, ne- usmiljeno je tekel in čutili je bilo nemir. Prvi se je zganil Cene: „Domov bom moral, zjutraj bo treba vstati!“

„Kaj se boš izvijal? Žene so boljše, nočeš skakati čez metlo!“

„Kaj, jaz...?“

In že je pogovor stekel na novo temo, na prijetno in zbad- ljivo temo o priznanem in nepri- znanem copatarstvu.

„Ne razumem,“ sem se vmešal v živahen razgovor, „kako so lahko nekateri možje popolno-“

videli, kdo je prva copata za Cenetom. To bo tisti, ki bo prvi odšel ali bo ponj prišla njegova žena.“

Da bi povrnil moralo, spod- budil razgovor in – priznam – utišal svoj nemir, sem skušal raz- viti pogovor: „To je pa res že preveč. Mene se kaj takega ne more zgoditi. Povem vam, da bi se mi to zgodilo prvič in zadnjič. Tu, na tem mestu, pred vsemi bi obračunal z njo, tako...“

Tresk! so udarila gostinska vrata ob steno. O, groza! Na pragu je stala – moja žena. „Ti pijandura, ali si že pozabil, kje si doma? Posedal boš po gostil- nah, mi pa naj delamo, kaj? Lepa hvala! Ali pa poberi cape in pojdi. Kamor hočeš, zaradi mene lahko ostanesh tudi v gostil- ni, če te marajo. Mi od tebe tako nimamo nobene koristi...“

„Toda, žena...“ sem ji sku- šal vljudno ugovarjati.

„Kakšna žena? Če bi mi bil mož, bi ne posedal cele noči po lokalih in se nacejal. Glej, da se mi pri prici spraviš domov ali pa boš doživel kaj hujšega!“

S sklonjeno glavo sem vstal in odšel oziroma bolje spazil sem se prek gostilniške sobe. Ko sem šel mi mo žena, sem dobil še suneč, da sem kar splaval prek veže. Gostilniško tišino pa je zo- pet prekinil smeh.

Tako je torej bilo, tovariši. Tako je bila uničena moja oseb- nost, moj jaz. Ko grem po cesti, gledam v tla, nikomur si ne upam pogledati v oči. Vsi se mi posmehujejo. Tovariši, z menoj je konec! In zakaj? Lahko re- čem zato, ker ni pravice pod soncem. Zato, ker je naš svet kri- vično urejen.

Poglejte! Odkar sem oženjen, sem preživel že pet republiških in pet zveznih ustav ali njihovih sprememb. Ženo pa imam še vedno isto! Kje je pravica! Če ima država kar na lepem pravico menjati ustavo, zakaj ne bi smel jaz, Pepe Žabar, takole kdaj pa kdaj zakonito menjati ženo.

Rekel bi na primer:

„Poslušaj, draga žena, prišel sem do spoznanja, da mi več ne ustrezaš. Zaviraš moj hitrejši na- daljnji razvoj. Hvaležen sem ti za dosedanje sodelovanje in po- moč. Bila si dobra, bila si naj- boljša, toda postala si cokla mo- jega razvoja. Jutri grem v javno razpravo, v kateri bom iskal nove kvalitete. Ti pa ta čas po- spravi in se poslovi.“

Tako nekako bi rekel, nad vrata pritrdil napis „Pozdrav- ljena nova, boljše in s stvarnostjo usklajena žena!“ in si umil roke.

A tako seveda ne gre! Kar sli- šim, kako pravite: „To pa res ni nič takega. Žene se lahko zne- biš. Zahtevaj ločitev in boš spet prost.“

Ne, tudi to ni dobro. Kaj pa je ločitev? Pohajanje po sodiščih, individualistično obravnavanje individuov in pehanje človeka v privatizacijo. Vzroke za ločitev imamo tako pri roki vsi moški naše ljube oomovine; no, zaradi objektivnosti priznajmo – tudi manjši del žensk. Zakonski stan torej ni osebni, posameznikov problem, temveč skupni pro- blem vse naše družbe. Da je to res, potrjujejo tudi določila, ki urejajo zakonsko življenje in hoče pri njem država uveljaviti svoja načela.

Zato bi morali problem lo- čitve oziroma sožitja med spoli reševati širše, sistematsko, načel- no in splošno veljavno. Zato bi morali na primer sprejeti zakon, po katerem naj bi zakonska zve- za veljala pet let. Po preteku pe- tih let bi bilo mogoče zakon ob- noviti – ali pa ne bi bil več prav- noveljaven. Oba partnerja bi bila v takem primeru svobodna in bi si na novo ustvarjala življenje, kar bi v našo družbo vneslo ži- vahno vrvenje in mladostni polet.

Toda to je preoptimistično. Prepričan sem, da bi se devet- deset odstotkov zakonov po te- tekuro roka obnovilo in bi bilo ne- podaljšanih zakonov manj, kot je sedaj ločitev. To trdim na podlagi izkušenj iz že siste- matsko urejenega problema ro- tacije in reelekcije. Vsi, ki naj bi jih zadela ta načela, se krčevito trudijo, da jih sistem ne bi pri- zadel in bi ostali na svojih me- stih vsaj še eno mandatno ob- dobjje. In tako bi bilo tudi z za- koni.

Ob vsem tem ni treba posebej poudarjati, kako bi tak sistem blagodejno vplival na sožitje. Le kako bi si v takem sistemu žena upala napraviti tisto, kar mi je napravila. Trikrat bi premislila in šele potem bi se odločila. Odlo- čila pa bi se tako, da bi me čaka- la doma za vrati z valjarjem in me kresnila po buči. To ne bi bilo nič neodpuštljivega, kajti prizadela bi moja fizično konsti- tucijo, duševna pa bi ostala ne- dotaknjena, ker tega nihče ne bi vedel. Mokra brisača bi bila idealno zdravilo. Za razbito no- tranjost pa ni zdravila!

Menim, da so prav sedaj pri- merni časi za začetek akcije, za spremembo celotnega sistema zakonskega življenja. Od nas sa- mih je odvisno, ali si jo bomo priborili in si tudi s spremembo priborili svobodo in neodvisnost. Mož bo spet mož in ne copata!

In kar se tiče mene? Zopet bi našel svoj notranji mir in ravnove- sje, kajti – naj vam povem na uho – kot vse druge zakone in sistemske rešitve bi upošteval tudi splošna stališča rotacije, da je dvakratni mandat za vztraj- nje na neki funkciji največ, kar je še smotno.